

6. STUDIJA

POVRATAK NAŠEG GOSPODINA – NJEGOVA JE SVRHA POTPUNA OBNOVA

Drugi i predmilenijski osobni dolazak našeg Gospodina – Njegova povezanost s prvim dolaskom – Odabir Crkve i obraćenje Svijeta – Izbor i božja nezaslužena dobrota – Zatočenici nade – Proročko svjedočanstvo glede obnove – Povratak našeg Gospodina očigledna nada Crkve i Svijeta.

„I OPET vam pošalje Isusa, vašeg Mesiju. Jer on mora ostati na nebu do konačne obnove svega što postoji, kao što je već odavna predskazano po prorocima.“ Djela 3:20, 21.

Da je naš Gospodin namjeravao da njegovi učenici razumiju da će s određenom namjerom, na neki način, i u neko vrijeme ponovno doći nešto je za što mi pretpostavljamo da priznaju i u što vjeruju svi oni koji donekle poznaju Bibliju. Istina, Isus je rekao: „Ja sam s vama uvijek, sve do svršetka svijeta“. Mat. 28:20 i po svom duhu i kroz svoju riječ on je stalno bio sa Crkvom vodeći ju, usmjeravajući, tješeći i podržavajući svoje svece, radujući ih usred svih njihovih nevolja. No, iako je Crkva bila blagoslovljeno svjesna da Gospodin zna sve njene puteve, i njegove stalne brige i ljubavi, ipak je čeznula za njegovim obećanim osobnim povratkom jer kad je on rekao: „I kad odem...ponovno ću doći“ (Ivan 14:3) on je zasigurno mislio na svoj *drugi osobni dolazak*.

Neki misle da se on tu osvrnuo na silazak Svetog duha na Pedeseticu; drugi na uništenje Jeruzalema, itd.; ali oni očito

previđaju činjenicu da u posljednjoj knjizi Biblije, napisanoj nekih 60 godina nakon Pedesetnice, i 26 godina nakon razorenja Jeruzalema, onaj koji je bio mrtav a sada je živ govori o tom događaju kao o nečem budućem: „Evo dolazim brzo i moja plaća sa mnom.“ I nadahnuti Ivan odgovara: „Dođi Gospodine Isuse!“ Otkr. 22:12, 20

Priličan ih broj misli da je obraćenje grešnika sastavni dio Kristovog dolaska, i da će On tako nastaviti dolaziti sve dok se cijeli svijet ne obrati. Tada će kažu oni, On u potpunosti doći.

Takvi očito zaboravljaju svjedočanstvo Biblije na tu temu, a koja kaže da se može očekivati sasvim obrnuto od onog što oni očekuju: da će u vrijeme drugog dolaska našeg Gospodina svijet biti daleko od toga da je obraćen Bogu; da će u „posljednjim danima nastati teška vremena, jer će ljudi više mariti za užitke nego za Boga.“ (2. Tim. 3:1 – 4) da će „Zli ljudi i varalice napredovati na gore, varajući i druge i sebe“ (13 redak) Oni su zaboravili Učiteljevo posebno upozorenje: „Pazite...*da vam* onaj dan ne dođe iznenada, *kao zamka* doći će na sve koji prebivaju po svoj zemlji.“ (Luka 21:34, 35) Isto tako možemo biti sigurni u zasiguranje koje je dato: „I tužit će za njim za sva zemaljska plemena“ (Otkr. 1:7) kada vide da On dolazi, ništa nije rečeno o obraćanju grešnika. Da li svi tuže zbog obraćenja grešnika? Baš suprotno, ako ovaj redak s čim će se mnogi složiti, ukazuje na Kristovu prisutnost na zemlji, on zapravo pokazuje da svi na zemlji neće voljeti njegovo pojavljivanje, kao što bi sigurno učinili ukoliko bi se svi obratili.

Neki očekuju stvarnu prisutnost i dolazak našeg Gospodina, ali *postavljaju vrijeme* događaja u daleku budućnost, tvrdeći da kroz napore Crkve u sadašnjim okolnostima svijet mora biti obraćen i tada će započeti

Milenijsko doba. Oni tvrde da nakon što svijet bude obraćen, i Sotona vezan, i spoznaja o Gospodinu ispuni svu zemlju i kada se narodi više neće učiti ratu da će tada završiti sadašnja misija Crkve; i da će nakon što ona završi taj veliki i složeni zadatak Gospodin doći kako bi završio zemaljske stvari, nagrađujući vjernike i osuđujući grešnike.

Ako neke retke uzmemo van konteksta Biblije, oni naizgled podupiru to gledište; ali kada se Božju riječ i plan uzme kao cijelinu, tada sve vidimo u potpuno drugačijem svjetlu, naime da Krist dolazi prije obraćenja svijeta, i da vlada sa svrhom obraćanja svijeta; da se Crkvu sada iskušava i da je nagrada obećana pobjednicima ta da će nakon što budu proslavljeni imati udjela u toj vladavini s Gospodinom Isusom, a što je Božje odabrano sredstvo za blagoslivljanje svijeta, i da prouzroči da spoznaja o Gospodinu dođe do svakog stvorenja. To su Gospodinova posebna obećanja: „Onome tko pobijedi, dat ću da sjedi sa mnom na mome prijestolju.“ (Otkr. 3:21) „Oživješe i kraljevaše s Kristom tisuću godina.“ (Otkr. 20:4)

Postoje dva teksta na koja se uglavnom oslanjaju oni koji tvrde da Gospodin neće doći sve do nakon Milenija, a na koje sada želimo skrenuti pažnju. Jedan je: „Ovo evanđelje o Kraljevstvu navješćivat će se po svemu svijetu za svjedočanstvo svim narodima. Tada istom dolazi svršetak.“ (Mat. 24:14) Oni tvrde da to upućuje na obraćenje svijeta prije kraja Evanđeoskog doba. Ali *svjedo enje* svijetu ne podrazumijeva obraćanje svijeta. Tekst ne govori ništa o tome kako će to svjedočanstvo biti primljeno. To svjedočanstvo je uglavnom već dato. Izvještaj Biblijskih društava iz 1861 pokazuje da je Evanđelje bilo izdato na gotovo svakom jeziku na zemlji, iako ga nisu primili milijuni na zemlji. Ne, ni

polovica od 1600 milijuna nikada nije čulo za Isusovo ime. No ipak, uvjet za taj citat bio je ispunjen: evanđelje se propovjedalo u cijelom svijetu za *svjedo anstvo* – svakom *narodu*.

Apostol kaže (Djela 15:14) da je *glavni cilj* evanđelja u sadašnjem dobu „da se iz pogana uzme narod“ za Kristovo ime – pobjednička Crkva, koja će prilikom njegova drugog dolaska biti ujedinjena s njim i primiti njegovo ime. Svjedočenje svijetu tokom ovog doba sekundarni je cilj.

Drugi tekst je: „Sjedi mi zdesna dok ne položim tvoje neprijatelje za podnožje tvojim nogama.“ (Psal. 110:1) Nejasna i neodređena ideja u vezi ovog teksta čini se da je da Krist sjedi na doslovnom prijestolju negdje u svemiru sve dok djelo podlaganja svih stvari za podnožje njegovim nogama nije ostvareno kroz Crkvu i da on tada dolazi da vlada. Međutim to je pogrešno shvaćanje. Božje prijestolje o kojemu se ovdje govori nije doslovno, nego se odnosi na njegov vrhovni autoritet i vladanje; i Gospodin Isus bio je uzvišen da sudjeluje u tom vladanju. Pavao objavljuje: „Zato i Bog njega uzvisi i darova mu ime koje je nad svakim imenom“. Dan mu je *autoritet* iznad svakog drugog, odmah do Oca. Ako Krist sjedi na doslovnom prijestolju dok mu se njegovi neprijatelji ne pokore tada on naravno ne može doći dok mu sve ne bude podloženo. Ali ako se izraz „tebi zdesna“ u ovom tekstu ne odnosi na određenu lokaciju i doslovnu stolicu, nego kao što mi tvrdimo na moć, autoritet, vladavinu, onda slijedi da tekst kojeg razmatramo nije u proturiječju s drugim tekstovima koji uče da On dolazi da „si sve podloži“ (Filip. 3:21) posredstvom moći koja mu je povjerena. Ilustrirajmo to: Mi kažemo da neka osoba sjedi u premijerskoj fotelji, ali ne mislimo pritom na doslovnu fotelju u uredu, na kojoj, premda je i ima, rijetko kad sjedi. Kada kažemo da je u fotelji, mislimo zapravo

da on vlada Hrvatskom. Desna strana označava glavno mjesto, poziciju izvrsnosti ili naklonosti, odmah do glavnog vladara. Tako je neki potpredsjednik Vlade uzvišen ili postavljen zdesna moći, odnosno, premijerova je desna ruka; kao što je Josip bio zdesna Faraonu u Egipatskom kraljevstvu—ne doslovno, nego je to uobičajena govorna figura. Tu misao podupiru i Isusove riječi koje je rekao Kaifi: „Odsad ćete vidjeti Sina čovječjega gdje *sjedi s desne Svemogu ega* i dolazi na nebeskim oblacima.“ (Mat. 26:64) On će biti zdesna kada dolazi i ostat će zdesna tijekom Milenijskog doba, i zauvijek.

Daljnje razmatranje Božjih otkrivenih planova dat će nam još širi pogled s obzirom na cilj prvog i drugog dolaska; i imajmo na umu da su oba događaja povezana kao dijelovi jednog plana. Konkretno djelo prvog dolaska bilo je *otkupiti* čovjeka; a drugoga je da *obnovi*, blagoslovi i oslobodi otkupljene. Dajući svoj život kao otkupninu za sve, naš je Spasitelj uzašao na nebo, da predstavi tu žrtvu Ocu, i tako izvrši pomirenje za čovjekovo bezakonje. On je dozvolio „vladaru ovog svijeta“ da nastavi vladati sve dok se ne završi izbor „Nevjeste, žene Janjetove“ koja da bi bila *dostojna* takve časti mora nadvladati utjecaje sadašnjeg zlog svijeta. Tada će započeti djelo u kojem će svijetu čovječanstva biti davani veliki blagoslovi osigurani njegovom žrtvom, i on će doći da blagoslovi sve narode na zemlji.

Istina je da su obnavljanje i blagoslivljanje mogli početi odjednom, istom kada je naš Otkupitelj platio otkupnu cijenu, i tada bi dolazak Mesije bio samo jedan događaj kao što su apostoli isprva i očekivali. (Djela 1:6) Ali „Bog je nama namjenio nešto bolje“ – kršćanskoj crkvi. (Hebr. 11:40); stoga je u našem interesu da je Kristova vladavina odvojena od patnji naše glave ovih 19 stoljeća.

Ovaj period između prvog i drugog dolaska, između otkupnine za sve i blagoslova za sve, bio je namjenjen ispitivanju i odabiru Crkve, koja je Kristovo tijelo; inače bi bio samo jedan dolazak i djelo koje će biti izvršeno tijekom njegove druge prisutnosti, u Mileniju, uslijedilo bi odmah po njegovom uskrsnuću. Ili umjesto da kažemo da je djelo drugog dolaska uslijedilo odmah nakon djela prvog dolaska, onda radije kažimo da Jehova nije namjeravao odabir „malog stada“, „tijela Kristovog“ prvi dolazak ne bi uslijedio onda kada je bio nego bi se dogodio u vrijeme drugog dolaska, i bio bi zapravo samo jedan. Bog je očigledno namjeravao *dopuštanje* zla 6000 godina, a isto tako da se i čišćenje i obnova svega postigne tijekom sedmog tisućljeća.

Tako gledano Isusov dolazak, kao žrtve i otkupnine za grešnike, dogodio se dovoljno prije vremena obnove i blagoslivljanja kako bi se omogućio odabir njegovog „malog stada“, „sunasljednika“. Neki to smatraju kašnjenjem s Božje strane u davanju obećanih blagoslova, koji su omogućeni otkupninom. Blagoslovi će doći u određeno vrijeme, kao što je planirano, premda je zbog slavne namjere cijena bila omogućena dugo prije nego bi ljudi očekivali.

Apostol nas obavještava da je Isus bio odsutan sa zemlje – na nebu – tijekom cijelog vremena između njegovog uzašašća pa sve do početka vremena obnove ili Milenijskog doba – „kojeg nebo mora zadržati *do* vremena obnove svega“ itd. (Djela 3:21) S obzirom da Biblija naučava da je svrha drugog dolaska našeg Gospodina obnova svega, i da će u vrijeme njegovog pojavljivanja narodi biti daleko od toga da su obraćeni nego će biti gnjevni (Otkr. 11:18) i protiviti se

onda se mora priznati ili da Crkva nije uspjela ispuniti svoju misiju, i da je tako Božji plan propao, ili umjesto toga kao što mi tvrdimo i kao što je pokazano da Crkva i nije očekivala obraćenje svijeta u sadašnjem dobu, nego da je njezin zadatak bio propovjedati evanđelje cijelom svijetu *za svjedo anstvo* i pripremiti sebe pod Božjim vodstvom za svoje buduće veliko djelo. Bog još nije ni na koji način iscrpio svoju moć za obraćenje svijeta. Čak štoviše on *još nije ni pokušao* obraćenje svijeta.

Ova izjava nekima može izgledati čudnom, ali razmišljajte ovako; Ako je Bog pokušao tako nešto, onda je totalno zakazao, jer kao što smo vidjeli samo je jedan mali dio od milijardi ljudi na zemlji ikada inteligentno čuo za *jedino ime* pod nebom po kojem se možemo spasiti. Mi smo snažno naveli gledišta i učenja nekih vodećih svjetskih sekta – Baptista, Prezbiterijanaca i dr. – naime da Bog izabire iz svijeta „malo stado“, Crkvu. Oni vjeruju da Bog neće učiniti ništa više od toga, dok smo mi utvrdili da Biblija naučava sljedeći korak u Božanskom planu – OBNOVU svijeta koja će biti ostvarena kroz izabranu Crkvu, nakon što ona bude potpuna i proslavljena. „Malo stado“ pobjednika, ovog Evanđeoskog doba, je zapravo tijelo „Potomstva“ kroz koje će svi narodi na zemlji biti blagoslovljeni.

Oni koji tvrde da je Jehova pokušavao u ovih 6000 godina obratiti svijet i kroz cijelo vrijeme doživljavao neuspjeh u tome, morat će naime brzo utvrditi da je takva gledišta veoma teško uskladiti sa Biblijskim zasiguranjem da će svi Božji naumi biti ostvareni, i da se njegova riječ njemu ne vraća bez ploda, nego da izvrši *ono zbog ega ju je on poslao*. (Iza. 55:11) Činjenica da svijet još uvijek nije obraćen i da spoznaja o Gospodinu još uvijek nije ispunila zemlju je dokaz da njegova riječ još nije poslana na taj zadatak.

Ovo nas dovodi do dvije linije razmišljanja koje su kršćane dijelile stoljećima, naime Izabir i Besplatna milost. Da obe ove doktrine, bez obzira na njihov očitu proturiječnost, imaju Biblijsku podršku, neće zanijekati nijedan Istraživač Biblije. Ova nas činjenica treba voditi do zaključka da su ipak na neki način obje te doktrine u pravu; ali ni na koji način se ne mogu pomiriti osim ako ih razmatramo po nebeskom zakonu, *reda* i „ispravnim služenjem sa Riječju istine“. Ako se promatra ovaj red, kao što je prikazan u planu o vjekovima, jasno će nam pokazati da dok je Izabir trajao tijekom sadašnjeg i prošlih doba, ono što čini različitim Besplatnu milost je Božja milostiva priprema za svijet općenito tijekom Milenijskog doba. Budemo li imali na umu različita obilježja epoha i doba navedena u prethodnom poglavlju i ako razmotrimo i lociramo sve odlomke koji se odnose na Izabir i na Besplatnu milost, utvrdit ćemo da se oni odlomci koji govore o Izabiru odnose na sadašnje i prošla doba, dok se oni odlomci koji naučavaju Besplatnu milost u potpunosti primjenjuju na sljedeće doba.

Međutim Izabir kako ga se naučava u Bibliji nije proizvoljna prisila ili fatalizam, kako to obično vjeruju i naučavaju njeni pobornici, nego je to odabir prema prikladnosti i prilagodljivosti cilju kojeg Bog ima u vidu, tijekom razdoblja koje je određeno za tu svrhu.

Doktrina o Besplatnoj milosti, koju zagovaraju Arminijanci, je također mnogo veći prikaz Božje izobilne naklonosti od onog što su njezini najrevniji zagovornici ikada naučavali. Božja milost ili naklonost u Kristu uvijek je besplatna, u smislu da je nezaslužena; ali od pada čovjeka u grijeh pa do sadašnjeg vremena Božja naklonost je bila ograničena na posebne pojedince, narode i klase, dok će u sljedećem dobu cijeli svijet biti pozvan da ima udjela u milostima koje će mu biti ponuđene

pod uvjetima koji će tada biti poznati svima, i tko god bude htio moći će besplatno doći na izvore voda života. (Otkr. 22:17)

Gledajući unatrag zapažamo odabir Abrahama i izvjesnih pojedinaca iz njegovog potomstva kao kanala kroz koje će doći obećano Potomstvo, onaj koji će blagosloviti sve narode na zemlji. (Gal. 3:29) Također zapažamo odabir Izraela između svih naroda, kao onoga kroz kojega će Bog predodžbeno prikazati kako će veliko djelo za svijet biti ostvareno – njihovo izbavljenje iz Egipta, njihov Kanaan, njihovi savezi, njihovi zakoni, njihove žrtve za grijehе za brisanje krivnje za škropljenje ljudi, i njihovo svećenstvo koje omogućuje sve to, i koje je bilo minijaturni i predodžbeni prikaz stvarnog svećenstva i žrtava za očišćenje svijeta čovječanstva. Bog je govoreći tom narodu rekao: „Poznavao sam samo vas od svih naroda zemaljskih.“ (Amos 3:2) Jedino je taj narod bio priznat do dolaska Krista; da i nakon toga Isusova služba bila je ograničena samo na njih i on ne bi dopustio svojim učenicima da idu drugima – rekavši im kad bi ih slao: „Ne idite k neznabošcima i ne ulazite u grad samarićanski“, Zašto Gospodine? On bi im objasnio: „Nisam poslan nikome osim izgubljenim ovcama doma Izraelova.“ (Mat. 10:5, 6; 15:24) Svo njegovo vrijeme bilo je posvećeno njima sve do njegove smrti, i tada je bilo učinjeno njegovo prvo djelo za svijet, prvi prikaz njegove besplatne i sveobujne milosti koja će „u svoje vrijeme“ biti blagoslov za sve.

Ovaj Božji najveličanstveniji dar nije bio ograničen samo na jedan narod ili klasu. Isus je milošću Božjom okusio smrt za *svakog ovjeka*, za cijeli svijet a ne samo za Izrael. (Hebr. 2:9)

I sada također određena vrsta izbora dobiva. Naime neki dijelovi svijeta, favoriziraniji su s evanđeljem nego drugi

(koje je nače badava za svakog tko čuje). Baci pogled na kartu svijeta, i vidjet ćeš kako je mali dio prosvjetljen ili blagoslovljen u bilo kojem značajnijem stupnju s Evanđeljem o Kristu. Usporedi sebe, s obzirom na svoje prednosti i spoznaju, sa milijunima u poganskom svijetu tame danas, koji nikada nisu čuli poziv, i koji najvjerojatnije neće ni biti pozvani. Kada pozvana grupa (nazvani sinovima Božjim, nasljednicima Božjim, i sunasljednicima s Isusom Kristom našim Gospodinom – koji su potvrdili svoj izbor i poziv) bude bila potpuna, tada će Božji plan za spasenje *svijeta*, tek početi.

Potomstvo neće zdrobiti glavu zmiji sve dok ne bude bilo izabrano, razvijeno i uzvišeno na položaj moći. „A Bog koji daje mir *uskoro* će satrti Sotonu pod vašim nogama.“ (Rim. 16:20; 1. Mojs. 3:15) Evanđeosko doba priprema čestitu djevicu, vjernu Crkvu za dolazećeg ženika. I na kraju doba, kada je ona već „spremna“ (Otkr. 19:7) Ženik dolazi, i oni koji su spremni odlaze s njim na svadbu, – drugi Adam i druga Eva postaju jedno, i tada započinje slavno djelo obnove. U sljedećoj epohi, novog neba i nove zemlje, Crkva više neće biti zaručena djevica, nego Nevjesta; i tada će „I duh i Nevjesta govoriti: Dođi! I tko god čuje, neka kaže dođi i tko je god žedan neka dođe! Tkogod želi, neka uzme vode života zabadava!“ (Otkr. 22:17)

Daleko od toga da se u Evanđeoskom dobu završava misija Crkve, ono je samo neophodna priprema za veliko buduće djelo. Sve stvorenje koje zajedno uzdiše i koje je u boli sve do sada očekuje te obećane i dolazeće blagoslove, *objavljivanje* sinova Božjih. (Rim. 8:22, 19) I blagoslovljena je činjenica da je besplatna milost u najpotpunijoj mjeri predviđena u Očevom planu ne samo za

žive nego i za one koji su umrli kao blagoslovljena prilika dolazećeg doba.

Neki koji mogu vidjeti nešto od blagoslova zbog Kristovog drugog dolaska, i koji u određenoj mjeri cijene činjenicu da Gospodin dolazi da daruje veličanstvene blagoslove kupljene njegovom smrću, propuštaju vidjeti ovu zadnju tvrdnju, naime da oni u grobovima imaju jednako toliko interesa za tu slavnu Mesijansku vladavinu kao i oni koji u to vrijeme neće biti u potpunosti u ropstvu raspadljivosti – smrti. Međutim kao što je sigurno da je Isus umro za *sve*, svi stoga moraju imati blagoslove i prilike koje je on kupio svojom dragocjenom krvlju. Stoga u Milenijskom dobu možemo očekivati blagoslove kako za sve one koji su u grobovima, tako i za one koji nisu u njima; i kako dalje gledamo u Gospodinovo svjedočanstvo s obzirom na ovu temu nalazimo obilan dokaz za ovo. Zbog Božjeg plana da ih oslobodi oni koji su u grobovima nazvani su „*zato enicima nade*“.

Procjenjeno je da je 143 milijarde ljudi živjelo na Zemlji u posljednjih 6000 godina od stvaranja Adama. Najšira procjena koju bi razumski mogli napraviti je da je od tih milijardi, nešto manje od jedne milijarde bilo Božjih svetaca. Takva šira procjena ostavila bi ogroman zbroj od 142 milijarde koji su otišli u grob bez vjere i nade u jedino ime koje nam je dano pod nebom po kojem se možemo spasiti. U stvari velika većina njih nikada nije ni čula za Isusa i zato nisu ni mogli ni vjerovati u nekoga za koga nikad nisu čuli.

Što se dogodilo svim tim ljudima? U kakvom se stanju oni nalaze? Zar Bog nije učinio nikakve pripreme za njih čije je stanje i okolnosti on morao predvidjeti? Ili je on od postanka svijeta napravio nesretnu i nemilosrdnu pripremu

beznadnog vječnog mučenja kako to tvrde mnoga od njihove djece? Ili je On ipak predvidio za njih u visini, dubini, širini i dužini svog plana, priliku da steknu spoznaju o tom *jedinom imenu*; i ukoliko budu bili poslušni uvjetima uživaju vječni život?

Istiniti odgovori na ova pitanja za kojima čeznu svi misaoni kršćani i za koje se očekuje da budu u skladu s Jehovinom osobnošću različiti su:

Ateizam odgovara: Oni su vječno mrtvi, više nema ništa od njih, više nikada neće živjeti.

Kalvinizam odgovara: Oni nisu bili izabrani da budu spašeni. Bog ih je predodredio i osudio da budu izgubljeni – da idu u pakao – i oni su sada tamo, grčeći se u boli, gdje će zauvijek ostati, bez nade.

Arminijanizam odgovara: Mi vjerujemo da je Bog oprostio većini od njih zbog njihovog neznanja. Oni koji su činili najbolje što su znali nadamo se da će biti dio „Crkve prvorodjenih“ iako nikada nisu čuli za Isusa.

Većina kršćana svih denominacija pristaje uz ovo zadnje gledište (bez obzira na uvjerenja nekih u suprotno) naprosto iz osjećaja da bi svako drugo gledište bilo nepomirljivo sa Božanskom pravdom! Međutim da li se Biblija s tim slaže? Da li ona naučava da je neznanje temelj za spasenje? Ne; jedini temelj za spasenje spomenut u Bibliji je *vjera* u Krista, kao našeg Otkupitelja i Gospodina. „Milošću ste spašeni *po vjeri*“ (Efež. 2:8) Opravdanje vjerom načelni je princip cijelog sistema Kršćanstva. Kada ih se pitalo: Što moram činiti da bih bio spašen? Apostoli su odgovorili: Vjeruj u Gospodina Isusa Krista. „I nema ni u jednom drugom spasenja; jer *nema drugog* imena pod nebom danoga ljudima u kojem se trebamo spasiti“ (Djela 4:12) I

„Tko god bude zazivao Gospodnje ime, bit će spašen.“ (Rim. 10:13)

Ali Pavao je rezonirao da čovjek mora čuti evanđelje prije nego što uzvjeruje govoreći: „Kako će dakle zazivati onoga u koga ne vjeruju? Ili kako će vjerovati u onoga o kome nisu čuli? A kako će čuti bez propovjednika?“ (Rim. 10:14)

Neki tvrde da je Pavao naučavao da će *neznanje* ipak spasiti ljude kada on kaže: „Pogani...koji nemaju Zakona, sami su sebi Zakon.“ (Rim. 2:14) Oni iz ovoga izvlače zaključak da je zakon kojeg imaju u svojoj savjesti dovoljan da ih opravda. No, takve osobe krivo razumiju Pavla. Njegov argument je u tome da je cijeli svijet kriv pred Bogom (Rim. 3:19); da su neznabošci koji nisu imali pisani zakon bili *osu eni*, ne opravdani, svjetlošću svoje savjesti, koja bilo da ih opravdava ili optužuje, dokazuje da su oni daleko od savršenstva i nedostojni života, baš kao što su i židovi koji su imali pisani zakon njime bili *osu eni*, „jer po Zakonu dolazi spoznaja grijeha.“ (Rim. 3:20) Zakon dat židovu otkrio je njegove slabosti i bio je nasmjenjen da mu pokaže da nije bio u mogućnosti opravdati se pred Bogom; „jer se djelima zakona neće opravdati nijedan čovjek pred njim (Bogom).“ Pisani Zakon *osudio je židove*, a Pogani su imali dosta svjetla od svoje savjesti da *ih isto osudi*; pa su stoga svaka usta zatvorena tvrditi da imaju pravo na život, i cijeli svijet stoji kriv pred Bogom.

Imajući na umu izjavu iz Jak. 2:10 da tko god drži cijeli zakon, i povrijedi samo jednu točku tog zakona kriv je i ne može dobiti nijedan blagoslov obećan u Savezu Zakona, shvaćamo da zaista „Nema pravedna, nema nijednoga.“ (Rim. 3:10) I tako Biblija zatvara svaka vrata nade osim jednih, pokazujući da nijedan koji je osuđen nije u stanju osigurati si vječni život zaslugama svojih djela, i da je jednako tako

beskorisno braniti neznanje kao temelj za spasenje. Neznanje ne može dati *pravo* nikome na plaću od vjere i poslušnosti.

Mnogi kršćani koji nisu spremni vjerovati da su toliki mnogi milijuni djece i pogana koji su bili u neznanju zauvijek izgubljeni (naime njih se poučavalo da takvi odlaze u mjesto vječne i beznadne muke) inzistiraju, bez obzira na ove Biblijske izjave da Bog neće osuditi one koji su u neznanju. Mi se divimo plemenitosti njihovog srca i njihovom cijenjenju Božje dobrote, ali ih potičemo da ne budu prenamagali u odbacivanju ili ignoriranju Biblijskih izjava. Bog ima blagoslov za sve, na bolji način od neznanja.

Međutim da li oni postupaju u skladu sa svojim navedenim vjerovanjima? Ne; iako oni tvrde da vjeruju da će oni koji su u neznanju biti spašeni na račun svog neznanja, oni nastavljaju slati misionare poganima na trošak tisuća vrijednih života i milijuna u novcu. Ako će svi ili čak samo polovica biti spašeni kroz neznanje onda im se čini pozitivna šteta kad im se šalje misionare da ih poučavaju o Kristu, jer samo jedan od tisuću vjeruje kad im misionari dođu. Ako je ta ideja točna onda bi bilo bolje pustiti ih da ostanu u neznanju; jer bi se tada puno veći postotak spasio. Nastavimo li po ovoj istoj liniji argumenata, zar ne bi smo mogli razmišljati da ako bi Bog *sve* ljude ostavio u neznanju onda bi se *svi* oni spasili? Ako je to tako onda je dolazak i smrt Isusa Krista bilo beskorisno, propovjedanje i trpljenje Apostola i svetaca bilo je uzaludno, i tzv. eveanđelje umjesto da je bilo dobra vijest, je zapravo vrlo loša vijest. Slanje misionara poganima od onih koji vjeruju u Kalvinističko ili fatalističko gledište o Izboru, da je vječna sudbina svakog pojedinca nepovratno određena prije nego što je on postojao, je čak mnogo više apsurdnije i nerazumnije.

Ali Biblija koja je puna misionarskog duha, ne naučava da postoji nekoliko puteva koji vode do spasenja—jedan put kroz

vjeru, jedan kroz djela, drugi kroz neznanje. A niti naučava za Boga obeščašćujuću doktrinu o fatalizmu. Dok s jedne strane pokazuje da su sva druga vrata nade za ljudsku rasu zatvorena s druge strane ostavila je jedna vrata širom otvorena i to jedina vrata i objavljuje da tko god želi može kroz njih ući u život; i pokazuje da će svi oni koji sada ne vide i ne cijene tu blagoslovljenu prednost ulaska u određeno vrijeme dobiti potpunu spoznaju i cijenjenje. *Jedini put* kroz kojega bilo tko od ljudske rase može doći k Bogu nije kroz djela zasluge, niti kroz neznanje, nego vjerom u dragocjenu Kristovu krv koja odnosi grijeh svijeta. (1. Pet. 1:19; Ivan 1:29) To je Evanđelje, dobra vijest o velikoj radosti, "koja će biti za sav puk."

Pretpostavimo da sada gledamo na stvari onako kako nam Bog govori da bi smo trebali, ostavljajući razjašnjenje njegove osobnosti za sebe. Pitajmo se što se dogodilo s tih 142 milijarde?

Šta god da bude s njima, možemo biti sigurni da sada ne pate; jer Biblija ne samo da naučava da Crkva ne prima svoju punu i potpunu nagradu sve dok Krist ne dođe, kada će nagraditi svakog čovjeka (Mat. 16:27) nego da će i nepravedni primiti svoju kaznu također. Kakvo god da je njihovo sadašnje stanje to ne može biti njihova puna nagrada, jer Petar kaže: „Jer Jehova zna kako nepravedne čuvati za dan suda da budu kažnjeni“ (2. Pet. 2:9) i on će to i učiniti.

Za sve one koji imaju i trunku ljubavi i sažaljenja misao da bi toliko mnogo naših sustvorenja moglo biti izgubljeno zbog nedostatka spoznaje koja je neophodna za spasenje bila bi stvarno žalosna. Isto tako ima jako mnogo biblijskih redaka koje izgleda da je nemoguće uskladiti sa svim tim. Idemo vidjeti: Ako su svjetla prošlosti i sadašnjosti jedine prilike, ostavimo po strani svu nadu kroz obnovu u sljedećem dobu,

kako onda razumjeti sljedeće izjave: „Bog je ljubav“ i „Bog je toliko ljubio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina, da nitko tko vjeruje u njega ne propadne, nego da ima vječni život.“ (1. Ivan. 4:8; Ivan 3:16) Zar ne izgleda razumnim da bi Bog koji je toliko volio svijet učinio pripreme ne samo da vjernici budu spašeni, nego i da bi svi mogli čuti kako bi povjerovali?

Nadalje, kada čitamo: „Svjetlo istinito, koje prosvjetljuje svakoga čovjeka, dođe na svijet“ (Ivan 1:9) naše zapažanje kaže: Ne, nije tako; svi ljudi nisu bili prosvjetljeni; ne možemo vidjeti da je naš Gospodin prosvjetlio više od nekolicine zemljinih milijardi. Čak i sada u ovom našem relativno prosvjetljenom vremenu, milijuni pogana ne daju dokaze o takvom prosvjetljenju; niti Sodomljani a niti mnoštva drugih u prošlim vjekovima.

Čitamo da je Isus Krist milošću Božjom, okusio smrt „za svakoga.“ (Hebr. 2:9) Međutim ako je on okusio smrt za 143 milijarde i iz bilo kojeg razloga ta žrtva je bila djelotvorna za samo jednu milijardu, zar onda otkupnina nije relativno govoreći neuspjeh? I u tom slučaju zar apostolova izjava nije malo previše široka? Kada opet čitamo: „Evo, objavljujem vam dobru vijest o velikoj radosti za sve ljude“ (Luka 2:10) i pogledamo oko sebe, vidimo da je to bila dobra vijest samo za „malo stado“ a ne za sve ljude, potaknuti smo pitati se jesu li anđeli možda precijenili dobrotu i širinu njihove poruke, i pretjerali glede važnosti djela koje je Mesija trebao napraviti a koje su oni najavili?

Druga izjava je: „Doista, jedan je Bog i jedan posrednik između Boga i ljudi, čovjek Krist Isus. On sebe daje kao otkup za sve, kao svjedočanstvo u pravo vrijeme.“ (1. Tim. 2:5, 6) Otkup za sve? Zašto onda svi oni koji su bili uključeni

nisu imali neku korist od Kristove smrti? Zašto *svi* nisu došli do znanja o istini da bi mogli vjerovati?

Bez ključa razumijevanja, kako ove izjave stvarno izgledaju nedosljedne i mračne; ali kada nađemo taj ključ Božjeg plana svi ti tekstovi jednoglasno govore: Bog je ljubav. Taj ključ se može naći u kasnijem dijelu gornjeg citiranog teksta: „koji je sebe dao kao odgovarajuću otkupninu za sve. O TOME ĆE SE SVJEDOČITI U SVOJE VRIJEME.“ Bog ima pravo vrijeme za sve. Mogao im je svjedočiti o tome u prošlosti; ali činjenica da to nije učinio dokazuje da to njihovo pravo vrijeme mora biti budućnost. Za one koji će biti Crkva, nevjesta Kristova, i imati udjela u kraljevskoj časti, sadašnjost je „pravo vrijeme“ da čuju; i tko god sada ima uho da sluša, neka sluša i primjenjuje i bit će blagoslovljen u skladu s tim. Premda je Isus platio naš otkup prije nego smo bili rođeni, nije bilo naše „pravo vrijeme“ dugo godina poslije da čujemo za to, i cijenjenje toga donosi odgovornost; i to ovisno o našem cijenjenju i sposobnosti. Isto načelo vrijedi za sve: U od Boga određeno vrijeme svima će biti svjedočeno i svi će imati priliku uzvjerovati i biti blagoslovljeni.

Preovladavajuće mišljenje je da smrću završava svo ispitivanje; ali ne postoji biblijski redak koji to naučava; čak štoviše mnogo bi više biblijskih redaka bilo beznačajno, ili još gore ako smrću završava sva nada za mase čovječanstva koje su u neznanju. Jedan redak kojeg se navodi da bi se dokazalo to omiljeno gledište je: „I padne li drvo... – gdje je palo, tamo i ostaje“. (Prop. 11:3) Ako ovo ima ikakve veze sa čovjekovom budućnošću, to onda pokazuje da u kakvom god stanju ulazi u grob, neće se dogoditi nikakva promjena sve dok se ne probudi i iziđe iz njega. I to je jedinstveno učenje cijele Biblije s obzirom na ovu temu, kao što će biti pokazano u sljedećim poglavljima. S obzirom da Bog ne namjereva spasiti ljude iz neznanja, nego „hoće da se *svi* ljudi

spase i dođu do spoznaje istine“ (1. Tim. 2:4); i s obzirom da su mase čovječanstva umrle u neznanju; i s obzirom da „nema ni rada ni planova, ni mudrosti ni znanja u carstvu mrtvih“ (Prop. 9:10); Bog je učinio pripreme za buđenje mrtvih da bi stekli spoznaju, vjeru i spasenje. Stoga je njegov plan da „kako u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi oživjeti. Ali svaki u svom redu“ — evanđeoska crkva, Nevjesta, Tijelo Kristovo prva; nakon toga tijekom Milenijskog doba svi koji postanu njegovi tijekom tisuću godina njegove *prisutnosti* (pogrešno prevedeno *dolazak*) bit će od Gospodina određeno vrijeme da ga svi upoznaju od maloga do velikoga. (1. Kor. 15:22)

Kao što je smrt došla po prvom Adamu, tako život dolazi po Kristu, drugom Adamu. Sve ono što je čovječanstvo izgubilo kroz prvog Adama bit će obnovljeno onima koji vjeruju u drugog Adama. Kada budu bili probuđeni s prednošću iskustva sa zlom, koje je Adamu nedostajalo, oni koji sa zahvalnošću prihvate otkupljenje kao Božji dar moći će nastaviti vječno živjeti u prvobitnom stanju poslušnosti. Bit će zahtijevana savršena poslušnost, i svima će biti data savršena sposobnost da poslušaju, pod pravednom vladavinom kneza mira. Ovo je spasenje ponuđeno cijelom svijetu.

Razmotrimo sada tekst koji je obično ignoriran, osim Univerzalista; jer iako nismo Univerzalisti, tvrdimo da imamo pravo koristiti, vjerovati i radovati se svakom svjedočanstvu Božje riječi. On glasi: „jer se uzdamo u živoga Boga koji je spasitelj *svih ljudi*, osobito *vjernika*.“ (1. Tim. 4:10) Bog će spasiti sve ljude, ali neće pod svaku cijenu spasiti svakoga, osim onih koji mu dolaze po Kristu. Božje proizvoljno spasenje svih ljudi nije takvo da se suproti njihovoj slobodnoj volji, ili njihovoj slobodi izbora, da im da život protiv njihove volje: „Život i smrt stavio sam preda te. Zato izaberi život, da ostaneš na životu.“

Šimun je suprotstavio ova dva spasenja rekavši: „Moje oči vidješe spasenje...*svjetlo da prosvijetli neznabošce, slavu tvoga naroda* Izraela (uistinu).“ To je u skladu sa objavom Apostola a glede toga što je Isus Krist, Posrednik, dao sebe kao otkupninu za sve, a o čemu će se *svjedo iti* u pravo vrijeme. To je ono što će doći na sve ljude, bez obzira na njihovu vjeru ili volju. Ove *dobre vijesti* o Spasitelju bit će za *sve* ljude (Luka 2:10, 11) ali će posebno spasenje od grijeha i smrti doći jedino *njegovom* narodu (Mat. 1:21) – onima koji vjeruju u njega – jer čitamo da Božja srdžba ostaje na nevjernicima. (Ivan 3:36)

Vidimo, dakle, da će se opće spasenje koje će doći za svakog pojedinca sastojati u svjetlu iz pravog svjetla, i prilikom da izaberu život; i s obzirom da je velika većina ljudske rase u grobu, bit će neophodno dovesti ih natrag iz groba, da bi im se svjedočilo radosnu vijest o Spasitelju; i također da je posebno spasenje koje vjernici sada uživaju u nadi (Rim. 8:24) a stvarnost koje će biti otkrivena u Milenijskom dobu također onima koji budu vjerovali „u taj dan“, zapravo oslobođenje u *punom* smislu od ropstva grijeha, i raspadljivosti smrti, u slavnu slobodu Božje djece. No, postignuće svih tih blagoslova ovisit će o iskrenom udovoljavanju zakonima Kristovog Kraljevstva – brzina postignuća savršenstva pokazivat će stupanj ljubavi prema Kralju i njegovom zakonu ljubavi. Ako netko, prosvjetljen istinom, i doveden do spoznaje Božje ljubavi, i obnovljen (bilo uistinu ili mu je to uračunato) do ljudskog savršenstva, postane „strašljiv“ i „počne uzmicati“ (Hebr. 10:38, 39) on će zajedno s nevjernicima (Otkr. 21:8) biti uništen među narodom. (Djela 3:23) To je druga smrt.

Tako vidimo da su svi ti dosad teško razumljivi tekstovi objašnjeni izjavom: „O tome će se svjedočiti *u svoje vrijeme*.“ U određeno vrijeme, to pravo svjetlo obasjat će svakog čovjeka

koji ima doći na svijet. *U odre eno vrijeme* to će biti „dobra vijest o velikoj radosti za sve ljude.“ Ove retke možemo razumjeti na neki drugi način jedino ako ih iskrivljujemo. Pavao to argumentira s naglaskom na Rim. 5:18, 19. On razmišlja tako da kao što su svi ljudi bili osuđeni na smrt zbog Adamovog prijestupa, tako je isto Kristova pravednost i poslušnost sve do u smrt postala temelj opravdanja i da svi oni koji su izgubili život kroz prvog Adama, jednako tako svi pored osobnih nedostataka mogu primiti život prihvaćajući drugog Adama.

Petar kaže da su svi sveti proroci govorili o toj obnovi. (Djela 3:19 – 21) Oni su sve to naučavali. Ezekiel kaže o dolini suhих kostiju: „Ove su kosti sva Izraelova kuća.“ I Bog kaže Izraelu: „Evo ja ću otvoriti vaše grobove i vas, narode moj, izvesti iz grobova i dovesti vas natrag u Izraelove zemlju. Spoznat ćete da sam ja Gospodin. Učinit ću da dođe u vas moj duh, da oživite i naselit ću vas opet u vašoj zemlji, Tada ćete spoznati da sam ja Gospodin, to rekao i izvršio, govori Gospodin.“ Ezek. 37:11 – 14

Sa ovim se slažu Pavlove riječi (Rim. 11:25, 26) – „Otvrdnuće je djelomično zahvatilo Izrael, dok ne uđe punina pogana (izabrana grupa, Kristova nevjesta). I tako će sav Izrael biti spašen“ ili vraćen iz njihovog stanja odrezanja; jer „Bog nije odbacio svoga naroda što ga je unaprijed izabrao“ (redak 2). Oni su izgubili njegovu naklonost sve dok ne bude izabrana Kristova nevjesta i bit će ponovno vraćeni kad se to djelo izvrši. (Reci 28 – 33) Proroci su puni izjava o tome kako će ih Bog ponovno zasaditi, i da ih se više neće iščupati iz te zemlje. „Ovako veli Gospodin, Izraelov Bog...Svoje oko puno milosti obratit ću na njih i opet ih dovesti u ovu zemlju, sazidati ih i više ih ne razarati, zasaditi ih i više ih ne iščupati. I dat ću im

razbor da me spoznaju, da sam ja Gospodin. Oni će biti moj narod i ja ću biti njihov Bog, ako se obrate k meni svim srcem.“ (Jer. 24:5 – 7; 31:28; 32:40 – 42; 33:6 – 16) Ovo se ne može samo odnositi na obnove iz njihovih prijašnjih zarobljeništava u Babilonu, Siriji, itd., jer od tada su opet bili iščupani.

Osim toga Gospodin kaže: „Neće se više govoriti u one dane: Kiselo su grožđe jeli oci, a djecu trnu zubi. Ne, svaki će poginuti za svoje vlastite grijehе.“ (Jer. 31:29, 30) To nije sada slučaj. Sada svatko ne umire zbog svog grijehа, nego zbog Adamovog grijehа – „U Adamu svi umiru“ – On je pojeo kiselo grožđe grijehа, i naši su ga očevi dalje jeli, povlačeći za sobom daljnje bolesti i bijedu na njihovu djecu, ubrzavajući tako kaznu smrt. Dan kada će svaki čovjek (koji umire) umrijeti zbog svog grijehа, jedino će biti u Milenijskom danu obnove.

Iako se čini da se mnoga proročanstva i obećanja o budućnosti primjenjuju samo na Izrael, ne smijemo zaboraviti da su oni bili predodžbeni narod, pa otuda obećanja koja su bila data njima iako ponekada imaju posebnu primjenu na njih u pravilu imaju i širu primjenu na cijeli svijet čovječanstva kojeg ta nacija predočava. Dok je Izrael kao narod bio predodžba cijelog svijeta, njegovo svećenstvo predočavalo je izabrano „malo stado“, glavu i tijelo Kristovo, „Kraljevsko svećenstvo“, i žrtve, očišćenja i pomirenja učinjeni za Izrael predočavali su „bolje žrtve“, potpunije čišćenje i stvarno pomirenje „za grijehе cijelog svijeta“ od kojega su i oni dio.

I ne samo to, nego Bog spominje po imenima druge narode i obećava njihovu obnovu. Kao snažan primjer spominjemo Sodomljane. Zaista, ukoliko utvrdimo da se obnova Sodomljana jasno naučava, možemo se osjećati zadovoljnima zbog istine o toj slavnoj doktrini Obnove

cijelog čovječanstva, izrečenu po ustima svih svetih proroka. I zašto Sodomljani ne bi imali priliku postići savršenstvo i vječni život, baš kao i Izrael i svi mi. Istina, oni nisu bili pravedni, ali nije bio ni Izrael, a niti smo mi koji sada čujemo Evanđelje. „Nema pravedna, nema nijednoga“ osim onih kojima je pripisana Kristova pravednost, koji je umro za sve. Sam naš Gospodin nam kaže da iako je Bog pustio vatru s neba i uništio ih zbog njihove zloće, ipak Sodomljani nisu bili tako veliki grešnici u njegovim očima kao što su to bili židovi koji su imali više spoznaje. (1. Mojs. 19:24; Luka 17:29) Židovima u Kafarnaumu je rekao: „Jer da su se u Sodomi dogodila čudesa što su se dogodila u tebi, stajala bi još do dana današnjega.“ Mat. 11:23

Tako naš Gospodin naučava da Sodomljani nisu imali punu priliku, i garantira im takvu priliku kada dodaje (24 redak): „Ali vam kažem: Zemlji Sodomskoj bit će lakše u dan suda negoli tebi.“ Karakter Sudnjeg dana i njegovo djelo bit će pokazano na narednim stranicama. Ovdje samo želimo skrenuti pažnju na činjenicu da će biti *podnošljivo* vrijeme za Kafarnaum i *još podnošljivije* za Sodomu; jer iako još nije imao *potpunije* svjetlo niti blagoslove određene da dođu kroz obećano potomstvo, ipak je sagriješio protiv više svjetla.

Ako će Kafarnaum i cijeli Izrael biti zapamćen i blagoslovljen pod „Novim Savezom“, zapečaćenim Kristovom krvlju, zašto i Sodomljani ne bi bili također blagoslovljeni među „*svim* narodima na zemlji“? Zasigurno će biti. Imajmo na umu da s obzirom da je Bog „pustio vatru s neba i *sve ih uništio*“ mnogo stoljeća prije Isusovih dana, kada se govorilo o njihovoj obnovi da to podrazumijeva njihovo buđenje, njihov povratak iz groba.

Razmotrimo sada proročanstvo iz Ezek. 16:48 – 63. Pažljivo ga pročitaj. Bog ovdje govori o Izraelu i uspoređuje ga sa njegovim susjedom Samarijom, i također sa Sodomljanima, o kojima kaže: „Tada sam ih zatro, kad sam *to vidio*.“ Niti Isus a niti ovaj prorok daju bilo kakvo objašnjenje o naizglednoj nejednakosti u Božjem postupanju kod uništavanja Sodome i istovremenom puštanju da mnogo gori od Sodome prođu nekažnjeno. Sve će to biti mnogo jasnije u određeno vrijeme kad će se očitovati Božanski planovi. Prorok jednostavno kaže da je Bog to smatrao dobrim učiniti, a Isus dodaje da će njima biti mnogo lakše u sudnjem danu nego drugima koji su više krivi. Ali ako pretpostavljamo da se smrću završava „uvjetna sloboda“, i da nakon toga nitko ne može imati priliku doći do spoznaje istine, i poslušati je, na mjestu je pitati se zašto je Bog smatrao dobrim uništiti te ljude bez da im je dao priliku za spasenje kroz spoznaju o jedinom imenu pod nebom po kojem se možemo spasiti? Odgovor je zato što još nije bilo njihovo određeno vrijeme. U određeno vrijeme oni će biti probuđeni iz mrtvih, dobit će spoznaju istine i tako biti blagoslovljeni zajedno sa svim narodima na zemlji, kroz obećano „Potomstvo“. Oni će tada biti na ispitu za vječni život.

S tom mišlju, i s nijednom drugom, možemo li razumjeti postupke Boga ljubavi s tim Amalečanima i drugim narodima za koje je Izraelu zapovjedio da ih uništi govoreći: „Zato idi i pobij Amaleka, izvrši prokletstvo na njemu i na svemu što njemu pripada! Ne šteti ga, nego pobij čovjeka i ženu, dijete i dojenče, govedo i ovcu, devu i magarca!“ (1. Sam. 15:3) Ovo naizgled bezobzirno uništenje života, čini se nepomirljivim sa Božjom osobnošću i sa Isusovim učenjem: „Ljubite svoje neprijatelje“, itd. dok ne prepoznamo sustavni red Božjeg plana, „određeno vrijeme“ za ostvarenje svakog njegovog

obilježja, i činjenicu da svaki pripadnik ljudske rase ima svoje mjesto u njemu.

Mi sada možemo vidjeti da su ti Amalečani, Sodomljani i drugi navedeni kao primjeri Božjeg pravednog ogorčenja, i njegove odlučnosti da na koncu posve uništi zlikovce: primjeri koji neće služiti samo drugima, nego i njima samima kada dođe njihov dan suda i ispitivanja. Ti su ljudi jednako tako mogli umrijeti i od neke bolesti ili pošasti. To im znači gotovo ništa dok su samo spoznavali zlo, dok će se kad budu bili na ispitu u određeno vrijeme moći upoznavati sa pravednošću i biti u stanju razlikovati i odabrati dobro i imati život.

Nastavimo dalje razmatrati to proročanstvo. Nakon što je usporedio Izrael sa Sodomom i Samarijom i izrekavši da Izrael zaslužuje najviše prijekora, (Ezek. 16:48 – 54) Gospodin kaže, „Tvoja sestra Sodoma i njezine kćeri i Samarija i njezine kćeri vratit će se u svoje prijašnje stanje. I ti i tvoje kćeri vratit će te se opet u svoje prijašnje stanje.“ Vraćanje u prijašnje stanje o kojemu se ovdje govori nije ništa drugo do vraćanje iz mrtvih; jer oni koji se ovdje spominju tada su bili mrtvi. U smrti svi su zarobljenici; i Krist dolazi da otvori vrata groba, i da izvede zarobljenike na slobodu. (Iza. 61:1; Zah. 9:11) U 55 retku to se naziva „vraćanjem u prijašnje stanje“ – obnova.

Neki koji su dovoljno spremni da prihvate Božje milosrđe kroz Krista, u opraštanju njihovih vlastitih prijestupa i slabosti pod većim svjetlom i spoznajom, ne mogu pojmiti da će ista milost biti primjenjiva na druge pod Novim Savezom; iako se čini da priznaju Apostolovu izjavu da je Isus Krist, milošću božjom okusio smrt za svakog čovjeka. Neki od njih pretpostavljaju da je Gospodin morao u ovom proročanstvu ironično govoriti židovima da bi ih bio spreman vratiti kao

Sodomljane premda to nije namjeravao učiniti (misle na Sodomljane). Hajde da vidimo dali se naredni reci slažu s tom idejom. Gospodin kaže, „Ali *u se ja* spomenuti svoga Saveza s tobom u dane tvoje mladosti i *sklopit* ću s tobom vječan Savez. *Tada* eš se puna stida, *spomenuti* svojih putova, kad ti uzmem tvoje starije i mlađe sestre i dam ti ih za kćeri...Jest, *ja u sklopiti* svoj Savez s tobom, i ti ćeš spoznati da sam ja Gospodin, da se puna stida spomeneš toga i ne otvoriš više svojih usta od stida kad ti oprostim sve što si učinila, govori SVEMOGUĆI GOSPODIN.“ Kad je obećanje tako potpisano od Velikog Jehove, možemo biti sigurni u sigurnost njegovog ispunjenja; posebno oni koji shvaćaju da su ti blagoslovi Novog Saveza potvrđeni od Boga u Kristu, čija je dragocjena krv pečat tog saveza.

Na to Pavao dodaje svoje svjedočanstvo govoreći, „I tako će biti spašen (oporavljen od sljepoće) sav Izrael (živi i mrtvi) kao što je pisano: „Doći će od Siona Osloboditelj i odvratit će bezbožnost od Jakova. Ovo je moj Savez s njima, kad oduzmem njihove grijeh.“...po izboru su ljubimci zbog otaca. Zaista su neopozivi Božji darovi i poziv.“ (Rim. 11:26 – 29)

Ne treba nas čuditi da će Židovi, Sodomljani, Samarićani i cijelo čovječanstvo biti postidjeni i posramljeni kada u svoje određeno vrijeme Bog pokaže bogatstvo svoje milosti. Da, mnogi od onih koji su sada Božja djeca, postidjet će se i začuditi kada vide koliko je *Bog ljubio ovaj svijet* i koliko su njegove misli i planovi daleko iznad njihovih.

Kršćani općenito vjeruju da su svi Božji blagoslovi jedino za izabranu Crkvu, no sada počinjemo uviđati da je Božji plan širi nego smo mi to pretpostavljali, i da iako je on dao Crkvi „dragocjena i najveličanstvenija obećanja“, on je također

učinio i obilnu pripremu za svijet kojeg je toliko ljubio da ga je otkupio. Židovi su učinili sličnu pogrešku, pretpostavljajući da su sva Božja obećanja bila isključivo za njih; ali kada je došlo određeno vrijeme i neznabošcima bila iskazana milost, ostatak Izraela čija su srca bila dovoljno velika da se raduju tom širokom dokazu Božje milosti, pridružili su se toj uvećanoj naklonosti, dok su ostali bili zaslijepljeni predrasudama i ljudskom tradicijom. Neka bi se oni članovi Crkve koji sada vide svitanje svjetla Milenijskog doba sa njegovim milosrdnim prednostima za cijeli svijet pazili da se ne suprotstavljaju napredujućem svjetlu, i tako na neko vrijeme budu zaslijepljeni u odnosu na njegovu punu slavu i blagoslove.

Koliko je drugačiji ovaj slavni Božji plan za izabiranje nekolicine sada, za blagoslov mnogih kasnije, od iskrivljavanja ovih istina, kao što je prikazano kroz dva suprotna gledišta – Calvinizma i Arminijanizma. Prvi niječe Biblijsku doktrinu o Besplatnoj milosti i bijedno iskrivljuje slavnu doktrinu o Izabiru; potonji niječe doktrinu Izabira i propušta shvatiti blagoslovljenu puninu Božje besplatne milosti.

Kalvinizam kaže: Bog je svemudar; on je znao kraj od početka, i s obzirom da će svi njegovi naumi biti ostvareni on nikada nije ni namjeravao spasiti ikoga osim nekolicine, Crkvu. Njih je izabrao i predodredio da budu vječno spašeni; svi su drugi jednako tako bili predodređeni i izabrani da idu u vječnu muku „jer Bogu su poznata sva njegova djela od postanka svijeta“.

Ovo gledište ima svoja dobra obilježja. Ono prepoznaje Božje sveznanje. To bi i bio naš ideal *velikog* Boga, da mu ne nedostaju dvije bitne osobine veličine, naime ljubav i pravda, naime nijedna od njih ne dolazi do izražaja u tome da je doveo na svijet 142 milijarde stvorenja osuđenih na vječnu muku čak

i prije nego su bili rođeni, i ismijavani sa izrazima njegove ljubavi. S obzirom da je Bog ljubav, i da je pravda temelj njegovog prijestolja, to ne može biti njegov karakter.

Arminijanizam kaže: Da, Bog je ljubav; i uvodeći čovječanstvo u svijet nije im želio nikakvu štetu – samo dobro. Ali Sotona je uspio primamiti prvi ljudski par, i tako je grijeh ušao u svijet, i smrt kroz grijeh. I od tada Bog je činio sve što je mogao da izbavi čovjeka od njegovog neprijatelja, čak dajući svog Sina. I iako je do sada 6000 godina poslije evanđelje doseglo samo jedan mali dio čovječanstva, mi se nadamo i pouzdamo u to da će u narednih 6000 godina kroz snagu i plemenitost Crkve, Bog otkloniti zlo koje je uveo Sotona, i da će tada svi živi na koncu spoznati njegovu ljubav i imati priliku da vjeruju i da se spase.

Dok ovo gledište predstavlja Boga kao biće koje obiluje sa dobronamjernim planovima punim ljubavi za svoja stvorenja, ipak podrazumijeva da mu nedostaje sposobnost i predznanje neophodni za ostvarivanje njegovih dobronamjernih planova: da mu nedostaju mudrost i moć. Gledano iz tog kuta čini se da dok je Bog bio angažiran oko osmišljavanja i uređivanja planova za svoju novostvorenu djecu, Sotona je upao i jednim majstorskim udarcem poremetio sve božje planove do te mjere da iscrpljujući svu svoju moć Bog mora potrošiti 12 tisuća godina da ponovno uspostavi pravednost pa čak i do te mjere da će ostatak rase koji još uvijek živi imati priliku da biraju između dobrog i lošeg. Međutim 142 milijarde koje su živjele kroz proteklih 6000 godina i još mnogi koji će se roditi u narednom dobu su prema tom gledištu izgubljeni zauvijek, unatoč Božjoj ljubavi prema njima zato što se Sotona mješa sa svojim planovima. Tako će Sotona dobiti tisuće u vječnu muku za jednog kojeg Bog spašava za slavu.

Ovo gledište mora uzvisiti ljudske ideje o Sotoninoj mudrosti i moći, i umanjiti njihovu procjenu tih istih osobina kod Boga o kojemu je Psalmista rekao nešto sasvim suprotno, „On je govorio i tako se dogodilo, zapovjedio i to je čvrsto stajalo“. Međutim Bog ipak nije iznenađen a niti zatečen od protivnika, niti je Sotona u bilo kojoj mjeri pomrsio njegove planove. Bog je, i uvijek je bio savršeni gospodar situacije i na kraju će se vidjeti da je sve radilo u pravcu ostvarenja njegovih nauma.

Dok se doktrine Izabira i Besplatne milosti naučavane po Calvinizmu i Arminijanizmu nikako ne mogu uskladiti jedna s drugom, a niti sa razumom niti s Biblijom ipak te dvije slavne Biblijske doktrine savršeno su skladne i predivne s gledišta Božanskog plana o vjekovima.

Vidjevši dakle da toliko mnogo velikih i slavni obilježja Božjeg plana za ljudsko spasenje od grijeha i smrti leži u budućnosti, i da je drugi dolazak našeg Gospodina Isusa osmišljen kao prvi korak u ostvarenju tih davno obećanih i dugo očekivanih blagoslova zar da još usrdnije ne čeznemo za vremenom njegovog drugog dolaska, nego manje informirani židovi koji očekuju njegov prvi dolazak? Vidjevši dakle da će vrijeme zla, nepravde i smrti biti okončano dominantnom moći koju će on tada pokazivati i da će pravednost, istina i mir biti univerzalni tko se ne bi radovao vidjeti njegov dan? I tko tko sada trpi s Kristom, nadahnut s dragocjenim obećanjem da „tko trpi s njim, s njim će i kraljevati“, neće podignuti svojih glavu i radovati se bilo kojem dokazu približavanja Učitelja, znajući da se s tim približava i naše oslobođenje i proslavljenje s njim? Zacijelo, svi koji odobravaju njegov zadatak blagoslova, i njegov duh ljubavi pozdravit će svaki dokaz njegovog dolaska kao približavanja „velike radosti koja će biti za sve ljude“.